

Most Rev. Archbishop

Nathaniel Popp

CHAIRMAN:

VICE-CHAIRMAN:
Right Rev. Bishop Irineu Duvlea

ENGLISH EDITOR / SECRETARY:
Rev. Fr. David Oancea

ROMANIAN EDITOR: Rev. Fr. Dan Hoarste

STAFF:

V. Rev. Dr. Remus Grama Mr. Mark Chestnut Mr. Richard C. Grabowski SOLIA — THE HERALD (ISSN 0038-1039) is published bi-monthly for \$15.00 per year: United States, \$20.00 per year: Canada, and \$25.00 per year in other countries by The Romanian Orthodox Episcopate of America, 2535 Grey Tower Road, Jackson, MI 49201-9120. Periodicals postage paid at Jackson, Michigan, and additional offices. Phone: (517) 522-3656, Fax: (517) 522-5907. E-mail: solia@roea.org. Internet: http://www.roea.org.

POSTMASTER: Send address changes to: SOLIA — THE HERALD, P.O. Box 185, Grass Lake, MI 49240-0185, U.S.A.

Photo submissions: Use high resolution/ quality digital camera settings (at least 300 dpi). Articles and news published in SOLIA do not necessarily reflect the views or the endorsement of the Romanian Orthodox Episcopate of America.

CONTENTS

English Section

Hierarchal Schedule2, 5
Preparing Our Youth for College Life,
Christina Andersen
What I Learned at Camp Vatra 2016,
V Rev Fr David Subu4, 5
Fire at Ascension Monastery in Clinton, MI
Destroys Church
Attaining the Kingdom of Heaven,
Metropolitan Joseph
An Orthodox Approach to the Charismatic Movement,
Editor6, 10
The Five Tasks of a Theologian in the 21st Century,
John G. Panagiotou
Graduates
Joint Committee of Orthodox and Catholic Bishops
<i>Convenes</i> 9, 13
Pope Tawadros Urges Copts in US Not to Demonstrate
Over Sectarian Attacks in Egypt10
Around the World in 11 Days,
Associated Press and Ashleigh Davis
Vatra Generations Appeal
Orthodox Christian Laity 29th Annual Program and
Meeting14
Financial Report15
Romanian Section
Despre autoritate și Slujire în Biserică,
Sf. Macarie Egipteanul
Cum S-au Convocat Sinoadele Ecumenice,
Ierom. Petru Pruteanu
Taberele de Vara/Summer Camps 201620, 21
Slujba Înmormântării,
Ierom. Petru Pruteanu

COVER: Icon of St. Jacob Netsvetov, the Enlightener of the Peoples of Alaska, commemorated on July 26. Few missionaries in history have had to endure the hardships which Father Jacob faced, yet he did so with patience and humility. His life of faith and piety are the legacy which he leaves to us, his spiritual children in America, and indeed to all Christians throughout the world.

HIERARCHAL SCHEDULE

HIS EMINENCE, ARCHBISHOP NATHANIEL

July 1 – August 29, 2016

July 2-3. Rives Junction, MI. Dormition Monastery. Saturday: Great Vespers. Sunday: Hierarchal Divine Liturgy.

July 6-13. Calgary, AB. St. Mary. Saturday: Great Vespers. Sunday: Hierarchal Divine Liturgy.

July 16-17. Middle Village, NY. Sts. Michael & Gabriel. Saturday: Memorial Service. Great Vespers. Banquet for 20th Anniversary of Parish. Sunday: Hierarchal Divine Liturgy. Lunch.

July 20. Grass Lake, MI. St. Mary Hierarchal Chapel. Hierarchal Divine Liturgy for feast of St. Elijah.

July 24. Southfield, MI. St. George Cathedral. Hierarchal Divine Liturgy. Annual Picnic.

July 30. Grass Lake, MI. St. Mary Hierarchal Chapel. Hierarchal Divine Liturgy for closing of Camp Vatra for Juniors.

July 31. Rives Junction, MI. Dormition Monastery. Sunday: Hierarchal Divine Liturgy.

August 5-6. Rives Junction, MI. Dormition Monastery. Friday: Vigil for Feast of Transfiguration of Christ. Saturday: Hierarchal Divine Liturgy.

August 7. Royal Oak, MI. St. Theodora of Sihla Mission. Hierarchal Divine Liturgy. Memorial Service. Banquet.

August 14-15. Rives Junction, MI. Dormition Monastery. Sunday morning: Hierarchal Divine Liturgy. Sunday evening: Vigil for Patronal Feast. Monday: Hierarchal Divine Liturgy concelebrated with Bishop Paul (OCA Midwest). Lunch. Holy Unction.

August 18-19. Houston, TX. Visit to Costin family Chapel.

August 19-22. Dallas, TX. St. Mary. Saturday: Pastoral visit. Great Vespers. Sunday: Hierarchal Divine Liturgy. Memorial Service. Banquet.

August 27-29. Rives Junction, MI. Dormition Cont. on page 5

Preparing Our Youth for College Life

by Christina Andersen

Originally published in the July-August 2016 edition of ORTHODOX OBSERVER.

"Six or seven out of ten young people will leave the church in college and never return."

This quote, or others like it, has been used by anxious youth workers and campus ministers for at least the past decade. For parents who want their kids to stay connected to the Church, this sounds terrifying, and it is. But there is a caveat.

In a 2011 report, the Barna Group -- who conducted the original research to which people are usually referring -- clarified a few things. Perhaps most surprising was this observation:

College experiences are generally not the main reason young people disengage from church life or lose their faith.

David Kinnaman, the director of research for the Barna study, says that it is not the experiences of anti-Christian academic courses, Saturday night parties, or even the casual hook-up culture alone that draw students away from the Church. Rather, the bigger issue is their lack of preparedness to face such obstacles and turn to Christ and His Church when college life gets difficult.

"The problem arises from the inadequacy of preparing young Christians for life beyond youth group." Kinnaman pointed to research findings showing that "only a small minority of young Christians has been taught to think about matters of faith, calling, and culture. Fewer than one out of five have any idea how the Bible ought to inform their scholastic and professional interests. And most lack adult mentors or meaningful friendships with older Christians who can guide them through the inevitable questions that arise during the course of their studies. In other words, the university setting does not usually cause the disconnect; it exposes the shallow-faith problem of many young disciples."

The Barna Group further points out that many young people feel "emotionally disconnected from church before their 16th birthday." This changes the conversation about preparing our young people for college entirely. Instead of putting our primary emphasis on teaching high schoolers how to stay out of trouble or how to intellectually assent to a set of Orthodox tenets, our emphasis has to be on forming whole persons who have internalized God's love and His commandments and who know where to turn when they face the world's challenges.

So here's our challenge to parents, youth workers, catechetical school teachers, and parish priests:

Before you send your kids off to college and to OCF, give them a lifetime of love, knowledge, and faith. What you do in the parish and the home the first

eighteen years of their lives will impact their college careers far more than anything campus ministry can provide them in four short years. Specifically, here are three things they need to face the challenges of college life:

THEY NEED TO KNOW THEY ARE LOVED

This may sound obvious, but one of the points the Barna research brings to light is the need for faithful, unwavering *Preparing Our Youth for College Life Christian* mentors and peers for our youth. Our kids need to know that our love – and by extension, the Church's love – for them is unconditional. They need to know this through our actions and not only our words.

Children should know that their parents, grandparents, godparents, teachers, priests – the whole Church community – cares for them and can be relied upon in good times and in bad.

This means giving them space for mistakes, showing them the path of repentance, and offering them true forgiveness when they fall. More than perfect children, we should pray for and raise repentant children who know not only God's expectations for life but His mercy and love.

More specifically, our children should have connections with individuals in the parish wrought in this kind of love. Long before the Barna group pointed out that young Christians need people of strong faith to be their mentors, the Church offered each and every Christian this very relationship in their godparents. And even if godparents don't live nearby, our youth should have opportunities to spend time with adults of all ages to witness their faith in action and be loved unconditionally outside of the home.

THEY NEED TO KNOW HOW TO THINK AND DO FOR THEMSELVES

Starting in middle school, the goal of our catechetical programs must be to teach our children how to ask and answer the right questions. In their school classrooms, they are being taught to think critically, analyze, research, and draw conclusions on their own on all sorts of topics, but too often, we aren't doing the same in Sunday school and Greek Orthodox Youth of America (GOYA).

This means we need to create a space to hear their questions, their doubts, and their personal opinions even if they are not fully in line with the Church's teaching. While remaining unwavering in our own devotion to the teachings of Christ in His Church, we need to be prepared to let our young people disagree with us, challenge us, and come to terms with the Church's teaching in their own way. We do not need

WHAT I LEARNED AT CAMP VATRA 2016

While it's still fresh in my mind and summer is still upon us, I thought I'd share with you a little about Camp Vatra (Grass Lake, MI) and the work our diocese has been doing with the young people. I was able to attend "Senior Camp" (Ages 14-16) this year. We had 35 student campers (ranging from parishes on the East to West Coasts) and 15 volunteer counselor staff plus Fr. Dan Hoarste (Dept. of Youth and Young Adult

Ministries), myself (Dept. Religious Education), and Psa. Mary-Ellen Rosco (Camp Vatra Junior) for all two weeks. In addition, we were joined by several clergy and monastics over the course of the camp. Fr. John Konkle and Mother Macrina came from nearby Holy Dormition Monastery and taught for a number of days, and Mother Paula and Sister Christine from the Orthodox Monastery of the Transfiguration in Ellwood City, PA also came for two days. Sister Christine is a former long-time Vatra camper herself, which I think made an extra impression on the kids. Iconographer-priest Fr. Daniel Pop came the second week to teach as well about sacred art. The campers also had the opportunity to view the documentary film "7 Words" about Fr. Gheorghe Calciu which was premiered last September at the Episcopate Congress, and it made quite an impact on many of them.

A day at Camp Vatra begins early at 8 AM with morning prayers in the Pioneer Chapel followed by flag raising, where we sing the national anthems of Canada, Romania, and the United States. Then breakfast and classes make up the morning routine. Lunch at 1 PM is followed by various activities such as sports, arts and crafts, or field trips. In the evening, evening prayers/vespers was followed by the flag lowering and dinner, then various evening activities each night.

This year, I taught a 10 session course on spiritual warfare, the basics of Patristic Christian psychology, the identification of thoughts, temptations, vices and passions and how to combat them through prayer and repentance. The course was designed with the assistance of my parish's Philokalia Book Study group with whom I shared my progress over the two weeks. There was even an exam (I'm so mean!) and I am happy to say that all students passed (some... barely!) My goal was to design a course I could not only use at summer camp but become the basis of a course to be taught in parishes for both high school and adult education. I do not think I am exaggerating when I say that our students get some of the best and most rigorous edu-

cational programming at Vatra of all Orthodox Church camps in North America.

It is not all study though—after all, it is summer camp! The weather was superb all two weeks, with only one night of rain (the region has been in a drought which was a blessing—Michigan mosquitos can get to be like piranhas in a wet season). We went to Portage Lake state park twice where the beach is lovely. Lakes and rivers are essential

to summer recreation in Michigan! On July 4, we had Camp Olympics and an old-fashioned cookout where we ate outside under the trees, and ended the day with a bonfire. All weekend long, you could see fireworks from the nearby townships.

On Saturday, July 9, we held a very moving memorial service in the Vatra cemetery at the Chivot monument (a traditional Romanian style gazebo), and blessed the graves of the former campers now buried there (as well as Archbishop Valerian and the clergy who had worked at the camp in generations past). Some of the kids were dealing with some heavy grief, having recently lost friends or family, and the experience of standing side by side one another and sharing their grief together helped many tears that needed to be shed come free.

On Sunday, July 10, we boarded a bus and attended church in Grand Rapids, MI at the Annunciation parish, where our campers sang the liturgy beautifully and enjoyed the parish's excellent hospitality. Then we spent the rest of the day at Michigan Adventure amusement park, the perfect way to end a lovely Sunday. The camp was divided into seven groups of five with two counselors each and given the task of checking in with Fr. Dan by means of clever "selfies" every hour or so. Everything went so well, I hope that we can continue trips like this and hope we can secure funding for it in the future through your generosity.

I was most impressed by the quality of our counselor staff this year. I could really see the work of the last several years coming to fruition in a new generation of servant-leaders. They had an excellent spirit of camaraderie and were excellent role models for our young people. Vatra counselors take on a number of jobs: nurses, kitchen staff, dorm parents, arts/crafts teachers, sport coordinators, choir directors, land-scapers, janitors, as well as chaperones. Miss Oana Grigoras, the camp nurse (and daughter of Fr. and Psa. Adrian Grigoras in Elkins Park PA), gave an excellent

FIRE AT ASCENSION MONASTERY IN CLINTON, MI DESTROYS CHURCH

[CLINTON, MI – August 12, 2016] With sadness, we report the fact that around noon on Friday, August 12, the church of Ascension of the Lord Monastery in Clinton, Michigan burned down. The cause of the fire is as yet unknown. His Eminence, Archbishop Nathaniel together with Rev. Fr. Vicar Dan Hoarste traveled to the monastery to be with the monastic community immediately following the fire. During this difficult time, we pray to God to give peace and comfort to the monastic community during this difficult test. Out of concern and a display of support, the Episcopate has established a fund for the monastery and encourages parishes to make a collection. As with all official Episcopate Appeals, we ask that the parish combine all donations and send a check(s) made payable to: ROEA, PO BOX 309, GRASS LAKE MI 49240-0309. Note "Ascension Monastery Fire" on your check. The total collected will be distributed to the monastery and will be reported in Solia - The Herald.

What I Learned ... Cont. from page 4

presentation on Orthodox Christian Fellowships (the college campus ministry for all Orthodox in America). On the last night, the counselors put together a slide show of the whole camp experience including a very funny and well-choreographed music video of all the staff's adventures (i.e. jobs expected and unexpected). Many of the senior campers stay on for the second two weeks of Junior Camp to serve as volunteer staff, and I publicly commended to them, the Senior Camp counselors as role models to emulate. And I encouraged the parents to continue to support the Camp program, as I do to all of you.

ATTAINING THE KINGDOM OF HEAVEN

By Metropolitan Joseph

The Kingdom of God is not a fluffy pillow or a down mattress. It is found by the nun sleeping on a board, or the elderly woman suffering in her hospital bed. The Kingdom of Heaven is a spiritual condition that no earthly situation can overcome. The nun sings songs, and the afflicted woman offers pure prayers. They both go through hardships that draw them closer to Christ.

You may ask yourself, "How can I suffer as they do?" You need not live in a monastery or a hospital to experience this growth; you can participate in the same perfecting journey by unconditionally loving and serving those around you. Do you hear bad things about someone? Then pray for them! Do you have a disagreement with someone? Then humble yourself and apologize! Loving your enemies and being modest are difficult tasks, yet they are perfecting works.

When God sees our struggles to put aside our ego, He will grant us strength. When He sees us acting on our desire to enter into the Kingdom of His love, then Cont. on page 8

Two weeks at Summer Camp is, as you might expect, exhausting. It is also inspiring, uplifting, enriching, and re-energizing for ministry. I encourage my brother priests to visit and spend a day or two sharing their wisdom and experience. I hope all of our middle schoolers and teens will get the chance to attend a great Orthodox summer camp, and I am excited to help any of you find a camp that meets your needs and availability. The friendships they can make there can last a lifetime, and the experience provides them the opportunity to make the faith their own in a way that simply *cannot* happen in the parish alone. Do not be afraid to push a child (or grandchild) who is disinterested—we all needed to be pushed out of our comfort zones at that age (and most of us even more so, much later in life!) Your kids will thank you for it when they are older and wiser. Their spiritual formation is the most important part of your job as a parent—moreso than any professional or academic formation you can provide. Do not neglect it!

May God bless you and all of our young people with His grace and love for mankind!

V Rev Fr David Subu

Hierarchal Schedule Cont. from page 2

Monastery. Saturday: Great Vespers. Sunday morning: Hierarchal Divine Liturgy. Sunday Evening: Vigil for Feast of Beheading of St. John the Baptizer. Monday: Hierarchal Divine Liturgy.

An Orthodox Approach to the Charismatic Movement

During the 1960s, an interesting phenomenon emerged explosively on the American religious scene. Orthodox churches also experienced the in-roads of this phenomenon, especially evident in parishes of the Greek Orthodox Archdiocese. This phenomenon, known as the "charismatic movement," is characterized by its preoccupation with "gifts" of the Spirit, such

as speaking in tongues, faith healing, and high-pitched, emotion-filled sermons. This movement's popularity among some Orthodox faithful is a natural result of the often stagnant spiritual life of parishes in America, especially where priorities are given to ethnic and social activities instead of to God through the sacramental life of the Church. The charismatic inroads are a sign that something is terribly wrong deep within church life. If this problem, ultimately a spiritual problem, can be addressed and corrected, the charismatic movement would cease to be so popular. In other words, the problem is not the charismatic movement. The problem is the spiritual life of each parish community.

Case

The specific situation to be addressed in this article is the case of a group of people in a parish who are dissatisfied with one service per week, which few parishioners attend. Meetings of various parish auxiliary organizations and social events fill the rest of the week with activities which are in no way focused upon living a Christian life. Since the priest is not interested in doing any more to encourage growth in spiritual life, faith, and understanding, the group decides to begin meeting in a member's home for Bible study and prayer meetings. This group is intrigued by charismatic gifts and begins to seek to practice them. Their activities soon begin to overflow into the local parish life. Their group grows larger, but many people feel threatened by their speech and ways. The priest becomes extremely upset when the leader of the group attempts to heal someone in his church: He tells the leader and his followers never to step foot in the church again. Is this the ethically correct stance to be taken by the priest in this situation?

Approach

Certainly, any ethical analysis of this situation must use pastoral discernment. Clergy in the Greek Archdiocese have met the challenge of the charismatics generally in one of two ways. The first is similar to the response of the priest in the case above. Using polemical preaching and recourse to clergy authority, this response attempts to stop the movement in its tracks. The second approach is to see the positive aspects of such a movement and incorporate them within church life in order to bring about spiritual renewal. A position in between both responses is probably the most desirable and effective. A response which does not compromise the Orthodox faith, but which channels the energy and enthusiasm of the charismatics into the healthy harmony and structure of church life, would be most fitting.

An Orthodox ethical approach to this or any problem must see and understand that God as Trinity is the center of life as the source and origin of all things; that the Christian life is one which seeks to answer the call to theosis by opening itself up to God; that ethical behavior depends upon Scripture and Holy Tradition as expressed in liturgy, iconogranhy, canons, and lives of saints. Finally, the Orthodox approach must not simply describe in this case the charismatic movement and its effects, both positive and negative. More importantly, the proper medicine must be prescribed for the case in question.

Pros

Certainly, the enthusiasm for the faith, Bible study, and a sincere attempt to live a good Christian life can be seen as positive aspects of the charismatic movement. If a priest would seek to encourage such activities in the parish, while at the same time gently answering and correcting unacceptable charismatic practices, much good could result.

Cons

On the other hand, there is much in the charismatic movement which is spiritually dangerous and directly opposed to Orthodox Tradition, especially to the vision of the Church as community, such as the extreme lack of humility. For example, generally-speakiing, charismatics constantly emphasize what God is telling them and doing for them at each and every moment. Young students in a summer Bible school witnessed a teacher command a leaking roof to stop leaking and a man making a public prayer without asking the priest present to give a blessing. Without humility, Death would not have been overcome. Thus, any Orthodox approach to charismatics must proceed very carefully and even skeptically. Furthermore, some of the attitudes and teachings, such as the preoccupation with "gifts" and the idea that everyone needs to pursue them, are wrong and lead many people astray. God gives us all different gifts according to our needs and capabilities, and to impress upon people that these gifts are a measure of one's "rightness" with God

THE FIVE TASKS OF A THEOLOGIAN IN THE 21ST CENTURY

By John G. Panagiotou

Address delivered at the Opening Convocation of Cummins Theological Seminary, Summerville, South Carolina on September 10, 2016.

The students entering seminary to begin their studies might ask: "Why such a lofty topic?" "We came to seminary to become pastors and ministers, not scholars or academics." And to them I respond, "You're right." Cummins has trained students for Christian ministry for over a century. Our goal is not to train scholars and theologians but to equip shepherds of the flock and servants of Christ in the vineyard of the Lord.

But is only the academic or scholar a theologian? Can the term apply to the non-specialist too? I think it can and does. According to the Greek definition of the word "theologian," *Theos* means God and *logos* means word. Ultimately, Christian theology is an exacting articulation of the work of God because God is the Word and the Word is God.

First, a word of caution. The Christian Church both East and West has granted the title "Theologian" — with an uppercase T — to only three scholars in two thousand years: John the Theologian (the Beloved Disciple of the Lord, 6-100 AD), Gregory (Nazianzus) the Theologian (d. 390AD), and Symeon the New Theologian (949–1022 AD). The rest of us, even at our best, are relegated to the lowercase t status of theologian.

Bearing all this in mind and aware of the humility and even trepidation it should evoke, we also need to consider the great biblical examples such as John the Baptist who exemplified a life of prayer and fasting. Prayer and fasting is a theme found throughout scripture. Jesus instructed the Disciples that "except by prayer and fasting" could they do mighty works in His Name. It extends into the life of the Church beyond the book of Acts as well and illustrates what the fourth century Desert Father Evagrios Pontikos wrote: "A theologian is one who truly prays, and one who prays is a true theologian."

The Five Tasks of the Theologian

So what are the five tasks of a theologian in the twenty-first century? The **first task** is to be a man or woman of prayer. Only in the solitude of prayer can we participate in the life of the Holy Trinity. Only as we approach the unity and harmony that the Father, Son, and Holy Spirit share together can we find harmony in our own lives where wisdom, peace and discernment can be discovered and flourish.

The **second task** of the theologian is to proclaim the *evangelion* (the Gospel; literally in the Greek, the *Good News*). The theologian is called to proclaim

the Good News to a bad news world. The Good News at its foundation is that Jesus Christ has risen from the dead. This is the central message which proclaims the most transformative event of history; one that changes not only individual lives but cultures, nations, even civilizations.

Everyone is invited into the new life offered through this transformative event, and the first entry way is the preaching of the Gospel — the Good News must be *heard* before one can step into the life it proclaims. The partaking of this Gospel, this movement into new life is the *experience* of Him whom it proclaims. The Gospel then is something that must first be heard, then believed, and then acted upon. The Apostle Paul writes in Romans how Jesus is the fulfillment of the Messianic promise (chapters 3-4). In 1 Corinthians, the Apostle writes how the True God has become King in the Person of Jesus, thereby redeeming and transforming fallen humanity (chapter 15).

Christians live between the *Anastasis* (Resurrection), the event that transformed all living creatures, and the *Defteri Parousia* (Second Coming), when Christ will come again, but this time in glory. He returns as a reigning King to inaugurate a new kingdom that will reconcile the entire cosmic creation back to Him, and which we believers in some measure already experience.

The **third task** of the theologian is to help people live in reality and not to be in *plani* (spiritual delusion). *Plani* is increasing in our day, although every generation battled it in one way or another. The Bible says that the Truth will set you free, but it is important to remember that Jesus said, "I am the Truth." Theology, then, cannot be reduced to abstract concepts alone. It has value only if it references and draws from Him who is the Truth — Jesus Christ. Real theology is not merely a collection of words about God but

GRADUATES

Elisabeta Oanca, daughter of V. Rev. Fr. George and Preoteasa Cristina Oanca, has graduated from Vista Ridge High School in Colorado Springs, Colorado. Elisabeta was an Honor Roll student and the recipient of: three Academic Excellence Awards, two Key Club Green Cords for success-

fully completing 200+ community service hours, the Alpha Purple Cord, the Military Deployment Cord, and the Biomedical Stole. Besides playing violin and teaching Sunday school at St. Michael's Greek Orthodox Church, Elisabeta was involved in activities such as tutoring and collecting donations for children with a low socio-economic status, serving meals at the local shelters for homeless people, preparing packages and making greeting cards for our military service members. Elisabeta was accepted at the University of Colorado, CS for their pre-medical program with the intention of achieving a BS in Bio-Chemistry / Engineering.

Marcus Jerome Cook, son of David & Adriana Cook of Canton, Michigan, graduated from Canton High School on June 12, 2016, with a 3.5 grade point average. He was active in sports (lacrosse and captain of the ice-hockey team for four years). He was also active in Link Crew (a program for mentoring other

students). At Sts. Peter & Paul Church in Dearborn Heights, MI, Marcus is a 2015 Sunday School graduate, served as altar boy from ages 7 to 17, then advanced to sacristan. He was also active in the Youth Group. His plans are to attend the University of Michigan Business School, majoring in Finance, with a minor in Sports Management.

Emily Jennifer Neag, daughter of Dorinel & Liliana Neag of Walled Lake, MI, graduated Summa Cum Laude from Walled Lake Western High School on June 5, 2016, where she majored in Human Biology and Spanish. Emily was a board member of the National Honor Society, served as violinist in the local

symphony orchestra for seven years, was president of the Euroclub, active in varsity track and played four years on the varsity golf team, where she was captain. Future plans are to attend Michigan State University Honors College this fall and enroll in their Osteopathic Medical Scholars program. She hopes to become a practicing physician in the metro-Detroit area.

Melissa Maria Radu, daughter of Marcel & Maria Radu of Commerce Township, MI, graduated on June 5, 2016, from Walled Lake Central High School, where she received honors in Psychology and was a member of the Spanish Club and the Snaps program (helping chil-

dren with disabilities). Melissa is a 2015 graduate of Sts. Peter & Paul Sunday School (Dearborn Heights, MI), and her plans for the future involve two years at Oakland Community College, then a transfer to Wayne State University, where she plans to major in Psychology.

Address Change

Send your change of addresses to: SOLIA, PO BOX 185 GRASS LAKE, MI 49240 USA or solia@roea.org

Attaining the Kingdom ...

Cont. from page 5

He will help us in our time of need. No one shall ever perish from seeking after God.

Beloved in Christ, we have been given so very much. It is now up to us whether we will grow more like Christ, or lose the Kingdom by conforming ourselves to worldly expectations. To grow in Christ, to grow in the Kingdom, means to be more loving, more forgiving, more generous, more supportive of others, more positive, more encouraging, more prayerful.

If we desire the Kingdom, then we desire the will of the King. Our Lord's desire is that His Kingdom be full, and so it is up to us to bring others in and keep those we have. There is a whole nation outside waiting to see the Kingdom. Let us all show them what it is like to grow in Christ.

Metropolitan Joseph (Al-Zehlaoui) is Archbishop of New York and Metropolitan of All North America of the Antiochian Orthodox Christian Archdiocese of North America. This article was published in the Summer 2016 edition of "Priest to Priest," a quarterly publication for Orthodox clergy produced by International Orthodox Christian Charities.

JOINT COMMITTEE OF ORTHODOX AND CATHOLIC BISHOPS CONVENES

The Joint Committee of Orthodox and Catholic Bishops met on May 22-24, 2016 at the Saint Methodios Faith and Heritage Center in Contoocook, NH.

The Joint Committee was established in 1981 by the Standing Conference of Canonical Orthodox Bishops in America, now the Assembly of Canonical Orthodox Bishops of the United States, and by the United States Conference of Catholic Bishops. The Joint Committee is the first formal gathering of Orthodox and Catholic bishops blessed and supported by both churches, and is co-chaired by His Eminence Cardinal Sean O'Malley of the Roman Catholic Archdiocese of Boston and His Eminence Metropolitan Methodios of the Greek Orthodox Metropolis of Boston.

The purpose of the Joint Committee is to contribute to the restoration of full communion between the Orthodox Church and the Catholic Church. In their mission statement, the bishops said that they will address together topics related to the pastoral life and witness of the churches. Among the common statements that the Joint Committee has issued, include: Ordination (1988), Pastoral Statement on Orthodox/Roman Catholic Marriages (1990), and On Catholic-Orthodox Dialogue at the Dawn of the New Millennium (2000).

The bishops received a summary of the work of the Joint Committee by Fr. Ron Roberson of the USCCCB and on the work of the North American Orthodox-Catholic Theological Consultation by Fr. Brian Daley of Notre Dame University. Moreover, the Reverend Archdeacon John Chryssavgis of the Greek Orthodox Archdiocese of America presented a summary and a reflection on the upcoming Holy and Great Council of the Orthodox Church.

The Hierarchs expressed their hopes and prayers for the Holy and Great Council, which will be convened by His All-Holiness Ecumenical Patriarch Bartholomew on the island of Crete from June 16-27, 2016. Recognizing the importance of the Holy and Great Council for the common Christian witness of the Catholic and Orthodox Churches, the Joint Committee expressed its hopes "that unity among the local autocephalous Orthodox Churches will greatly benefit the quest for unity and communion between Catholics and Orthodox."

The Joint Committee also addressed the ongoing and worsening humanitarian crisis in the Middle East. The bishops acknowledged the escalation of violence against Christians, which has been described by the US Congress as genocide. Moreover, the bishops expressed their gratitude to those countries "that have embraced the countless refugees and migrants during this time." They also encouraged all people of faith to entreat the Lord God, Who is not a God of disorder, but of Peace (1 Cor. 14:33), to fill those who are

afflicted with His joy and peace.

For more information about the Joint Committee of Orthodox and Catholic Bishops, including its current membership, see: USCCB.org and AssemblyofBishops.org. The complete texts of the Joint Committee's Statements can be found below.

The Mission of the Joint Committee of Orthodox and Catholic Bishops

In response to our Lord's prayer to His Father regarding His disciples "that they be one as you and I are one" (John 17:22), the Joint Committee of Orthodox and Catholic Bishops was established in 1981 by the Standing Conference of Canonical Orthodox Bishops in America, now the Assembly of Canonical Orthodox Bishops of the United States, and by the United States Conference of Catholic Bishops. This committee was the first formal gathering of Orthodox and Catholic bishops blessed and supported by both churches.

The committee will contribute to the restoration of full communion between the Orthodox Church and the Catholic Church, which had existed for the first one thousand years of Christianity, by:

- providing opportunities for the bishops to discuss together issues related to the pastoral life and witness of the churches;
- publishing statements of common concern which address issues of significance for our churches and our society;
- encouraging members of the Orthodox and Catholic Churches, both clergy and laity, to contribute to the restoration of full communion through prayer, theological reflection, and common witness in the society.

The committee will consider the pastoral implications of the work of the North American Orthodox-Catholic Theological Consultation which was established in 1965 and the Joint International Commission for Theological Dialogue between the Roman Catholic Church and the Orthodox Church which was established in 1979.

Lastly, the committee will forward to the Executive Committee of the Assembly of Canonical Orthodox Bishops of the United States and to the Administrative Committee of the United States Conference of Catholic Bishops the result of its work for review and appropriate response.

Joint Committee of Orthodox and Catholic Bishops in the United States Express Wishes and Prayers for the Holy & Great Council

During their meeting, the members of the Joint Committee of Orthodox and Catholic Bishops discussed

Pope Tawadros Urges Copts in US Not to Demonstrate Over Sectarian Attacks in Egypt

[August 2, 2016 - Ahram Online] Pope Tawadros II, the head of Egypt's Coptic Orthodox Church, called ... on Egyptian Coptic expats in the US not to demonstrate in front of the White House hours before a planned protest over attacks against Christians in Egypt. "I oppose any demonstrations that might harm Egypt and cause conflict with higher authorities. ... Please, for Christ's sake, avoid this behaviour that is not acceptable in any of our churches in the USA," said the pope in statement published on Coptic World, the official website of the Coptic Orthodox Church. On July 22, Coptic Solidarity, a non-profit organisation, called for the demonstration in the wake of recent sectarian attacks in Upper Egypt. The pope argued that such demonstrations do not help or change the situation, but instead "stain the image of Egypt locally and internationally," adding that Egyptians are now capable of dealing with their problems and its consequences. "These demonstrations disfigure our country and fuel evil. Our circumstances are completely different from those of five or 10 years ago, and we cannot afford to deal with new evolving events using old ways," he said.

In recent months, a number of high profile sectarian attacks against Coptic Christians in Upper Egypt resulted in injuries to many individuals, some deaths, and damages to homes and businesses. Two weeks ago, Muslim assailants set ablaze Christian homes in the village of Abu Yacoub in Minya over a rumour that a Christian intended to turn a kindergarten into a church. Also last week, a Muslim mob stabbed a Christian to death in the village of Tahna – also in Minya – during a street argument. Various estimates suggest that there are anywhere between 300,000 and one million Egyptian Coptic Christians currently living in the US, making it one of the largest Coptic communities abroad.

Last Thursday, Egypt's President Abdel-Fattah El-Sisi stressed to Pope Tawadros in a private meeting that all Egyptians are equal in rights and duties in accordance with the country's constitution. The Egyptian president praised the "wise and patriotic" spirit that Egyptian Christians have displayed in dealing with challenges throughout the past few years, and warned of the danger posed by those who would use religion as a tool for division or to foster extremist ideas. The pope in return assured El-Sisi that all citizens should stand together to work for the country's interests and accomplish the aspirations and hopes of the Egyptian people. Earlier last week, Pope Tawadros told a parliamentary committee that the country's legacy of religious unity is currently being "defaced" in the wake of sectarian attacks. "The incidents we heard about are very painful. On my part, I'm patient and enduring, but there have been incidents that warn of danger," a Coptic Church statement quoted the pope as saying. The pope cited a report compiled by the church showing that in the past three years there have been 37 attacks on Christians; an average of one attack per month.

In May, Muslim villagers torched seven homes of Christians and assaulted a Christian man's elderly mother in Minya's El-Karm village, stripping her and parading her naked in public. The assault was sparked by rumours that the man was having an illicit relationship with a Muslim woman. Following these incidents, El-Sisi warned of anyone attempting to drive a wedge between Egyptians and vowed to hold violators accountable. There are no official figures on the number of Christians in Egypt, but informal numbers suggest that Christians make up around 10 to 15 percent of Egypt's population of 91 million.

An Orthodox Approach ...

Cont. from page 6

can be destructive. Finally, and perhaps most important is the unity of the body of Christians in the local community. The formation of spiritually elite groups of charismatic people in one community is reminiscent of Gnosticism (teachings based on the idea of "secret knowledge"). Thus, an adverse effect of the movement has been division and strife within local communities.

Conclusions and Prescriptions

Therefore, a group of charismatics in a local community can be seen as a sign of a deep problem and therefore an opportunity to renew the spiritual life of the parish. The charismatics are probably some of the most dedicated people within the parish, and their faith and concern is expressed in their boldness to attempt to shift priorities within the parish. Obviously however, the priest must be sure that in the shift, priority is given to God alone and not to spiritual gifts or anything else. The priest should not immediately try to stamp out such a movement, because even if the group leaves the community, they will only become someone else's problem, and their own needs will not have been met. The priest cannot forget his responsibility to help all of his sheep, even the ones who though well-meaning pursue a dangerous path. One would do well to follow the advice of St. Paul in his first letter to the Thessalonians: "Do not quench the Spirit, do not despise prophesying, but test everything; hold fast what is good, abstain from every form of evil" (5:19-22).

Around the world in 11 days: Russian ORTHODOX PRIEST, 65, SETS NEW RECORD AFTER FLYING NON-STOP IN HOT-AIR BALLOON

In this July 11, 2016 photo released on July 20, 2016 by Morton, Russian adventurer by his helium and hot-air balloon being inflated before liftoff on his record attempt to fly solo in a balloon around the world nonstop, his son said on July 20, 2016. (Oscar Konyukhov/Morton via AP)

Fedor Konyukhov flew around the world in a hot air balloon in 11 days – beating the last record by two days. He began his trip from an airstrip near Northam, a town east of Perth, then headed east across South America. The 65-year-old Fedor Konyukhov stands battled with lack of sleep and freezing temperatures near the end of his historic trip. By ASSOCIATED PRESS and ASHLEIGH DAVIS FOR DAILY MAIL AUSTRALIA

A Russian Orthodox priest has entered the record books after enduring 11 days of freezing temperatures and ferocious storms to become the fastest person to fly solo around the world in a hot air balloon. However, Fedor Konyukhov was less interested in his historic achievement and more excited by the prospect of his first shower in almost two weeks after he touched down in the Australian outback on Saturday. His 56-metre (184-foot) tall helium and hot air balloon had begun its journey 11 days and six hours earlier, starting out in Perth, before heading across Australia, over the

South Pacific to Chile, Argentina and Uruguay before

reaching Brazil on day seven....

His journey of more than 21,100 miles also took him through a thunder storm in the Antarctic Circle, where temperatures outside the gondola - which measured just two metres high, two metres (6 ft, 7 inches) long and 1.8 metres (5 feet, 11 inches) wide – fell to minus 50 degrees Celsius. The gondola heating stopped working on Thursday, so Mr Konyukhov had to thaw his drinking water with the balloon's main hot air burner. The journey also took him to speeds up to 240 kilometres (150 miles) per hour and heights up to 10,614 metres (34,823 feet) before he released helium to prevent the balloon from continually climbing as its fuel load lightened, his son Oscar Konyukhov said. Mr Konyukhov aimed to get four hours of sleep a day in naps of 30 or 40 minutes between hours of checking and maintaining equipment and instruments. But Mr Konyukhov's team had said that landing the balloon could be the most challenging and dangerous part of the journey. Crews in six helicopters were following the 1.6-metric tonne (1.8 tonne) balloon inland to help Mr Konyukhov land somewhere along a 500 kilometre

(300-mile) stretch of outback between Northam and the gold mining town of Kalgoorlie.

'We've got to keep him up a bit longer because there's quite a bit of wind on the ground here,' support team member Steve Griffin said ahead of the landing. 'We want to get him a bit further inland where there's a bit more open space and some big paddocks and hopefully get him clear of power lines which are a big concern. 'The balloon is coated with an aluminum foil so we don't want it touching power lines or the whole thing will become live.' In the end though, Mr Konyukhov walked away unharmed – apart from a slight bruise on his cheek. He had expected to be dragged along the ground for several kilometres before coming to a halt. Flight coordinator John Wallington said: 'He's landed, he's safe, he's sound, he's happy. It's just amazing. 'It's fantastic – the record's broken, everyone's safe. It's all good.'

Mr Konyukhov's gondola bounced twice over 200 metres in an empty field and tipped on its side before the support crew grabbed it to prevent the deflating balloon from dragging it further, crew member Steve Griffin said. 'He's got a bruise on his cheek, but he's pretty well unscathed,' said Mr Griffin. Mr Konyukhov flew by helicopter back to Northam, where his first shower in 11 days was a priority, Mr Griffin added. Mr Konyukhov's speedy journey smashed the previous record, which had been held for 14 years. In 2002 American businessman Steve Fossett also started from Northam to set a record of 13 days and eight hours for his 33,000-kilometre (21,000-mile) journey. Fossett was forced by strong winds to spend more than a day in the air after setting his own record as the first person to circle the globe in a balloon. His capsuled tumbled along the ground for 15 minutes after he landed on a cattle station in southwest Queensland state. The then 58-year-old emerged from the capsule with a bloodied mouth from biting his lip during the rough landing, but was otherwise unhurt.

Mr Konyukhov took a longer route and took roughly 11 days and six hours to complete the circumnavigation. The Swiss-based World Air Sports Federation did not immediately respond to a request for confirmation of the new record.

Published by the Daily Mail on July 23, 2016.

Preparing Our Youth ...

Cont. from page 3

to be afraid of doubt. Doubt is a catalyst for deeper faith when we view it as a calling to know Christ more intimately rather than as a challenge to an ethical or institutional expectation.

We want our kids to ask the tough questions (and find the answers to them) in the context of our unconditional love with peers and mentors that pray for them and desire that they come to know the Way, the Truth, and the Life. That way, they are prepared to face the challenges and questions which they will inevitably face on campus when the context is less than supportive and the questions are not posed to sharpen their faith but to tear it down.

THEY NEED TO KNOW CHRIST

As Kinnaman points out, the real problem with our young people is not that college life turned them from faith to unbelief, but that their faith was weak when they arrived on campus. Like the seed that falls on stony ground and is easily uprooted in the parable of the sower, the faith of too many of our young people is not deeply rooted in their hearts.

It is our responsibility as parents and teachers to make sure that our kids don't just know about Jesus, as if He were a character in a novel or a subject to be studied in a textbook, but know Him personally in prayer and worship. Bring them to liturgy. Say morning and evening prayers as a family. Pray at the table. Read Scripture. Introduce your children to the saints who love Christ with all their being. Turn to God in prayer in times of distress and in times of thanksgiving. When they are raised in an environment where Christ is always at the center, our children will come to know Him and rely upon Him truly, and they will not be swayed by the world when its temptations combat them.

Our children will face all sorts of challenges -- both expected and unexpected -- when they leave our homes and go out on their own. It's inevitable.

But these challenges need not be feared. If our children are raised with love and forgiveness, given the chance to ask tough questions, and have met Christ themselves, the trials of college will be the fire in which their faith becomes purified like gold in a furnace rather than the place where it is burned up like chaff.

May it be so, and may God bless you and your children as they enter college life.

Orthodox Christian Fellowship (OCF) is the campus ministry agency of the Assembly of Bishops. To make sure your students are connected to an OCF chapter this fall, visit our website at www.ocf.net/firstfortydays to submit their contact information.

Christina Andersen serves as manager of chapter relations for OCF. She loves working with students to help them grow in faith as leaders on campus, in the Church, and in the world. Christina has her Master of Divinity from Holy Cross School of Theology.

VATRA GENERATIONS APPEAL

Help fill the Grey Tower with your donation today!

DONATION FORM

☐ YES! I want to join the Vatra Generations Campaign with a gift of:

	O \$5,000 O \$100		
Name (please	print):		
Address:			
City:	Si	tate:Zip	:
Phone: (	_)E	mail:	

Mail your check payable to:

Romanian Orthodox Episcopate PO Box 309, Grass Lake MI 49240-0309

To read about the project and donate via credit card, go to: roea.org and click on the DONATE button.

Donations are tax-deductible.

The Five Tasks ... Cont. from page 7

must illuminate and reveal the concrete, existential content of real encounter with the Risen Christ who can liberate and transform the believer.

Spiritual delusion enters when theology abandons this charismatic and transformational dimension of communion with God. The believer is led back into the brokenness of the fallen world when this dimension is denied or when awareness of it grows dim. The Apostle Paul says transformation begins with our minds or *nous* in Greek (Romans 12:2). The mind must descend into the heart, the Fathers of the Church teach, and we must develop the *fronema* or mindset of repentance at the foot of the cross of Christ in order to experience the post-resurrectional power and joy that Christ offers. Through the cross, joy comes into the world, and this is as true of the lowly believer as it was with Jesus when he endured His extreme humiliation hanging on the cross.

The **fourth task** of the theologian is to be a vessel of the Holy Spirit's divine love, power and grace. Without obedience to God, the theologian will not be a fountain of mystical refreshment but rather a barren desert of empty facts bereft of real meaning. Jesus has to be the center of everything that the theologian says and does.

We do not worship a creed, scripture, church, philosophy, theology or social gospel, but rather we worship a Person, and that Person is Jesus Christ—the Alpha and the Omega, the beginning and the end, as St. John the Theologian tells us in his Revelation written on the island of Patmos.

Finally, the **fifth task** of the theologian is to be rooted in scripture and to be nourished sacramentally. The chapel must be the most important building on campus for every student. Only with this focus does a person remain grounded in his mission and can ascend toward meaningful theology.

Theology Begins With Prayer and Worship

I remember Fr. Thomas S. Acker, the President of Wheeling Jesuit University, my alma mater, remarking that when he first arrived on campus, he decided that the building that had to be completed next was the chapel. The chapel he said is the center of a Christian university campus. He recalled Jesus' words, "Seek first the Kingdom of God and His righteousness and everything else will be added to you" (Matthew 6). This is the only way we can fulfill our call first as Christians and next as theologians.

These characteristics of a theologian may sound like an impossible order if we attempt them on our own. Yet, if we trust and rely on God's strength, all things are possible. Keep praying and seeking our Lord's direction as you begin this academic year. Consider these words of St. John Chrysostom: "He who is able to pray correctly, even it he is the poorest of all people, is essentially the richest. And he who does not have proper prayer, is the poorest of all, even if he sits on a royal throne."

John G. Panagiotou is a Greek Orthodox theologian, scholar and writer. He is a graduate of St. Vladimir's Orthodox Theological Seminary and Wheeling Jesuit University. Panagiotou is Lecturer in New Testament Greek at Cummins Theological Seminary.

Joint Committee ... Cont. from page 9

the six preparatory documents on the agenda of the Holy and Great Council of the Orthodox Church. The members of the Committee expressed their joy and hope at the convening of this historic event that will take place in Crete, during the feast of Pentecost, which the Orthodox Church celebrates this year on June 19th. The Committee highlighted the pastoral dimension of the preparatory documents regarding the role and life of Christians in today's world. We pray wholeheartedly for the success of the Holy and Great Council of the Orthodox Church, and are confident that unity among the local autocephalous Orthodox Churches will greatly benefit the quest for unity and communion between Catholics and Orthodox.

Joint Committee of Orthodox and Catholic Bishops Express Prayers for Middle East Humanitarian Crisis

We, the members of the Joint Committee of Orthodox and Catholic Bishops, established in 1981, discussed the escalating humanitarian crisis in the Middle East during our meeting held on May 22-24. This blessed region is both the cradle of ancient civilizations and the sacred homeland of Christianity for over two millennia. Moreover, the peoples of these lands, each with their diverse ethnic and religious backgrounds, have by and large lived as good neighbors and with fraternal love and respect.

In concert with Pope Francis, Ecumenical Patriarch Bartholomew, Patriarch Kyrill of Moscow and all Russia, and Archbishop Ieronymos of Athens and all Greece, we call the attention of the world to this grave humanitarian crisis and plead for its resolution. Aid must be assured to the afflicted people seeking safety in neighboring lands.

The escalation of violence against Christians has recently been described by the US Congress as genocide. Along these lines, we remind the world that such acts of violence are not limited to Christians, but are experienced by the numerous vulnerable ethnic and religious communities in the region.

We call upon the international community to draw courage from the Gospel and serve as facilitators of reconciliation and peace by using diplomatic, humanitarian, and other peaceful means to reestablish the conditions for harmonious coexistence among people. This process should also encourage the safe return of

ORTHODOX CHRISTIAN LAITY 29TH ANNUAL PROGRAM AND MEETING: NOVEMBER 17-20, 2016

TOPIC: The Day-After the Holy and Great Council: Process, Outcomes, and Transformation

Work of the Holy and Great Council: Where do we go from Here?

Dr. Elizabeth Prodromou will address this topic with the help of others including: **Metropolitan Isaiah, Archbishop Nathaniel, Archbishop Benjamin, Helen Creticos Theodoropoulos PhD** and other participants to be announced. Dr. Prodromou is one of three women who participated in all the sessions of the Council and is a primary source of information. She is presently Visiting Associate Professor Program in Negotiation & Conflict Resolution at The Fletcher School of Law & Diplomacy, Tufts University, Medford, MA.

The Program will take place on **Saturday, November 19, 2016**. The Annual Meeting will follow the Program at 12 noon. Vesper on Friday evening and Saturday Program at St Anna Greek Orthodox Church, 3015 E Creek Road, Cottonwood Heights, UT 84093.

SAVE THE DATES: November 17-20, 2016

MAKE YOUR TRAVEL PLANS: Salt Lake City, Utah

MAKE YOUR HOTEL RESERVATIONS: Call 801-890-1280

Accommodations: Hyatt Place Salt Lake City/Cottonwood, 3090 E 6200 S, Salt Lake City Utah 84121. OCL rate \$119.00 until October 15. Host: St. Anna Greek Orthodox Church.

For twenty-nine years, Orthodox Christian Laity (OCL) has been an advocate and educational ministry encouraging the laity to work together, across jurisdictional lines, to create a unified, transparent, accountable, self-governed Orthodox Christian Church in the United States of America. Now that the Holy and Great Council has been completed, we realize that bishops worldwide need to improve their negotiating and conflict resolution skills. These are basic skills for a synodical system of governance. will be accomplished if they meet more often. We also realize that when they meet, they need to have clear rules of reaching decisions. Does the majority rule? Is there room for minority dissent? How do we encourage the establishment of a Secretariat Center where bishops of all jurisdictions can work together, and Orthodoxy has one central address? Orthodox Christianity is a global missionary Church that needs to address the issues of the day. What is the role of the laity in bringing about unity on every level? As worthy stewards, we need to work together beyond our jurisdictional orientations to keep our faith from becoming a remnant.

What can you do?

Join the Orthodox Christian Laity movement. Be a catalyst for unity, transparency and accountability. We need to reason and act together. Be a local parish advocate for unity and promote unity at your parish level. The OCL website (ocl.org) is the go-to place to get this information. Come to our 29th Annual Program meeting in Salt Lake City. Please be a generous donor to the Angel Fund Drive. OCL remains the leading voice of the Orthodox laity. WE NEED YOUR SUPPORT. Contact us at: Orthodox Christian Laity, P.O. Box 6954, West Palm Beach, FL 33405 / ocladmin@ocl.org / 877-585-0245.

George Matsoukas, Executive Director

Joint Committee ... Cont. from page 13

those who were uprooted from their homes and forced into exile due to violence. We express our gratitude to those countries that have embraced the countless refugees and migrants during this time, and urge other countries to emulate their example.

Recognizing that human efforts alone cannot fully ensure the end of violence and the promotion of peace in the world, we encourage all people of faith to entreat the Lord God, Who is not a God of disorder, but of Peace (1 Cor. 14:33), to fill with His joy and peace those who are afflicted, as we continue to trust in Him (Rom 15:13).

Originally published on May 31, 2016 by the Assembly of Canonical Orthodox Bishops of the United States of America (assemblyofbishops.org).

SAVE THE DATES!

Camp Vatra for Seniors - July 2-15, 2017

Camp Vatra for Juniors - July 23 - August 5, 2017

Episcopate Congress - Aug. 31 - Sept. 3, 2017 at Vatra Romaneasca

Clergy Confertreat at Franciscan Renewal Center, Paradise Valley AZ - February 13-17, 2017

	Marius & Adelina Balog, Elmhurst, IL\$100.00	
EINANCIAI DEDODT	Mark & Pamela Cain, Buckeye, AZ\$100.00	
FINANCIAL REPORT	Nicolene Cole, Warren, OH\$100.00	
	Grigore Marila, Chicago, IL\$100.00	
EDIGGOD LEE GUIDDODEED	M/M Alex Mindea, Morton Grove, IL\$100.00	
EPISCOPATE SUPPORTER	Melanie Oneil, Scottsdale, AZ\$100.00	
Ersilia Maximo, Phildelphia, PA\$75.00		
GENERAL DONATIONS	Dana Onet, Peoria, AZ\$100.00	
	David & Tami Regule, North Lima, OH\$100.00	
M/M Liviu Costin, Humble, TX\$1,000.00	Teva Regule, Brookline, MA\$100.00	
Sts. Michael & Gabriel, Middle Village, NY \$1,000.00	Rev Fr & Psa Florin Soare, Skokie, IL\$100.00	
(Hierarch Travel Expense)	Mihai & Ioana Mihailescu, Naperville, IL\$50.00	
M/M John DeMintich, Toronto, ON\$77.20	Adrian Olaru, Naperville, IL\$50.00	
Mary Demetriade, Warren, MI\$25.00	Rev Fr John & Psa Alexandra Richardson,	
Marcella Bourean, Warren, MI\$20.00	Mississauga, ON\$40.00	
Lillian Fedorovici, Livonia, MI\$20.00	Robert & Lucy Cook, Johnstown, OH\$25.00	
Stephanos & Tijana Athenagoros,	Ersilia Maximo, Philadelphia, PA\$25.00	
New York, NY	V Rev Fr Rodion & Mary Ann Pfeiffer,	
M/M Ioan Braescu, Redford, MI\$5.00	Phoenix, AZ\$25.00	
MEMORIAM	Maria Barsan, Phoenix, AZ\$20.00	
Valentin Hurgoi, Naples, FL	Collette Cain, Scottsdale, AZ\$20.00	
(IMO wife, Doina Hurgoi)\$500.00	Rev Fr & Psa Thomas Frisby, Phoenix, AZ\$20.00	
M/M George Teodorescu, Canton, MI	SENIOR CAMP VATRA	
(IMO Cezar Teodorescu & Alexandru Rasca)\$50.00	CLOSING BANQUET DONATIONS	
M/M Michael Teodorescu, Macomb, MI	Ursu Family, Troy, MI\$150.00	
(IMO Cezar Teodorescu & Alexandru Rasca)\$50.00	Tamas Family, Parkridge, IL\$100.00	
2016 EPISCOPATE ASSESSMENT	M/M Mark Vincent, Birmingham, MI\$100.00	
	David & Stephanie Zablo, Canton, OH\$75.00	
Holy Nativity, Chicago, IL\$9,025.00	Mark Chestnut, Grass Lake, MI\$50.00	
St Nicholas, Montreal, QC\$3,450.00		
St Andrew, Potomac, MD\$3,200.00	Richard Grabowski, Jackson, MI\$50.00	
2017 EPISCOPATE ASSESSMENT	Iacob Family, Belleville, MI\$50.00	
	Ioan Irimie, Canton, MI\$50.00	
Holy Cross, Hermitage, PA\$3,000.00	Julian Covaciu, Lincolnwood, IL\$40.00	
CAMP VATRA	Maria Vasu, Cleveland, OH\$40.00	
National ARFORA\$1,200.00	Anonymous\$20.00	
National AROY\$1,550.00	Julia Kalugar & Lisa Heisler, Beverly Hills, MI \$20.00	
	Marcia Subu, Springfield, VA\$10.00	
John J Dogariu, Suwanee, GA	mareia sasa, springileia, vii	
Paul & Paula Laslou, Ann Arbor, MI\$200.00	JUNIOR CAMP VATRA	
Presentation of Our Lord Ladies Auxiliary,	CLOSING BANQUET DONATIONS	
Fairlawn, OH\$164.97	Gary & Anna Devine, Plymouth, MI\$200.00	
Stephen Maxim, Lake Orion, MI\$100.00	Rachel & Radu Chebeleu, North Wales, PA\$100.00	
Nicolae & Carmen Boanta, Indianapolis, IN\$40.00		
Vatra Kids: Alex Moldovan, Cecelia Chebeleu &	Habian Family, Medina, OH\$100.00	
Julia Badea\$27.25	M/M Scott Hebert, Dearborn Hts, MI	
George, Valeria & Delia Pais, Indianapolis, IN\$20.00	(IMO Blaise C Hebert)\$100.00	
george, valeria & Dena i ais, indianapons, iiv\$20.00	Mark Vincent, Birmingham, MI\$100.00	
VATRA GENERATIONS	Rev Fr & Psa Ionut Maerean, Kitchener, ON\$71.63	
Family Life Conference\$2,175.00	Anonymous\$50.00	
Holy Cross, Phoenix, AZ\$521.00	M/M Daniel Hociota, Dearborn, MI\$50.00	
Holy Cross Ladies Auxiliary, Hermitage, PA \$500.00	Liliana Schester, Plymouth, MI\$50.00	
National ARFORA\$500.00		
	Ioan & Cristina Irimie, Canton, MI	
Radu & Rachel Chebeleu, North Wales, PA \$500.00	Adriana Cosma, Plymouth, MI\$40.00	
Louise Gibb, Brookfield, OH\$500.00	Ioan & Teodora Fulea, Chicago, IL\$40.00	
Constantin & Maria Ispas, Wylie, TX\$500.00	M/M Dan Nistor, Plymouth, MI\$40.00	
oan & Daniela Raica, Glenview, IL\$500.00	Camelia Radu, Garden City, MI\$40.00	
Or Horia & Mihaela Draghiciu, Muncie, IN \$300.00	Toader Family, Doca Raton, FL	
	Toader Family, Boca Raton, FL\$35.00 Nicoleta Baciu, Chicago, IL\$30.00	
Anonymous\$250.00	Nicoleta Baciu, Chicago, IL\$30.00	
Anonymous\$250.00 Carmen Sylva Ladies Auxiliary,	Nicoleta Baciu, Chicago, IL\$30.00 Daniel Ursu Family\$25.00	
Anonymous	Nicoleta Baciu, Chicago, IL	
Anonymous	Nicoleta Baciu, Chicago, IL \$30.00 Daniel Ursu Family \$25.00 Grigore Ovis, Morton Grove, IL \$25.00 Anonymous \$20.00	
Anonymous \$250.00 Carmen Sylva Ladies Auxiliary, Youngstown, OH \$250.00 M/M John Bartoi, Troy, MI \$200.00 Maria Bogdan, Scottsdale, AZ \$200.00	Nicoleta Baciu, Chicago, IL\$30.00Daniel Ursu Family\$25.00Grigore Ovis, Morton Grove, IL\$25.00Anonymous\$20.00Julia Badea\$20.00	
Anonymous \$250.00 Carmen Sylva Ladies Auxiliary, Youngstown, OH \$250.00 M/M John Bartoi, Troy, MI \$200.00 Maria Bogdan, Scottsdale, AZ \$200.00 Gheorghe Marinescu MD, Rochester Hills, MI \$200.00	Nicoleta Baciu, Chicago, IL\$30.00Daniel Ursu Family\$25.00Grigore Ovis, Morton Grove, IL\$25.00Anonymous\$20.00Julia Badea\$20.00Pearl Jonascu, Westland, MI\$20.00	
Dr Horia & Mihaela Draghiciu, Muncie, IN\$300.00 Anonymous	Nicoleta Baciu, Chicago, IL\$30.00Daniel Ursu Family\$25.00Grigore Ovis, Morton Grove, IL\$25.00Anonymous\$20.00Julia Badea\$20.00	

Marius & Adelina Balog, Elmhurst, IL.....\$100.00

SFANTUL MACARIE EGIPTEANUL: DESPRE AUTORITATE ȘI SLUJIRE ÎN BISERICĂ

- Dar despre adunarea și sfânta întemeiere a mănăstirilor de frați, cum trebuie să petreacă și să trăiască unii cu alții și prin ce osteneli și trude și fapte pot iubitorii de adevăr să dobândească scopul amintit al dreptei credințe este nevoie să vorbim de acum înainte pentru ca, odată cunoscută calea care duce la cetatea cerească, călătorii sârguitori și bărbați astfel să alerge pe ea cu râvnă până ce vor lua [cununa].¹
- Mai întâi cel ce aleargă spre scopul dreptei credințe și cel ce dorește să umble pe urmele Domnului, retrăgându-se din viața aceasta și din plăcerile trupești, predându-se pe sine însuși obștii, lepădând potrivit Sfintei Evanghelii² pe tatăl și pe mama lui, soție și copii, frați și surori, ruda bogată, slava nobilă și venind în mănăstire "ca spre plinirea tuturor bunătăților" aceasta să adauge: încă și sufletul lui să-l lepede.
- Dar ce este lepădarea sufletului însuși, dacă nu a se preda pe sine în întregime obștii și a nu-și împlini deloc voile sale, ci, agățându-se de cuvântul Domnului, de acolo să-și împodobească sufletul cu sfintele și curatele meditații ale poruncilor și pe acestea să le socotească mântuitoare și ca ale sale proprii. A nu avea nimic în puterea sa în afară de haina pe care o poartă, pentru a putea pururea să fie fără grijă, împlinind cu bucurie numai cele poruncite lui. Și ca un rob răscumpărat, recunoscător fiind tuturor fraților, dar mai ales starețului, să-i considere pe toți întru toate ca domni și stăpâni ai lui pentru Hristos.
- Precum însuși Domnul a zis: Cel ce vrea să fie cel dintâi între voi și mai mare, să fie cel din urmă dintre toți și slujitorul tuturor și robul tuturor³, fără să vâneze de la frați slavă sau cinste sau laudă pentru slujirea lui sau petrecerea lui, potrivit cu ceea ce s-a spus: slujind cu tot cugetul bun, nu de ochii lumii ca unul care vrea să placă oamenilor, ci ca un rob al lui Hristos⁴, dându-se pe sine pentru Domnul să călătorească pe calea cea strâmtă și *îngustă*⁵, ca fiind un iubitor al Împărăției, luând cu râvnă și cu veselie jugul ușor și bun al Domnului⁶, fiindcă astfel se face dătător de mare mântuire luiși, dacă va rămâne cu îndelungă răbdare și cu stăruință până la sfârșit în această slujire bună și de suflet folositoare, pe toți văzându-i ca pe proprii lui domni în Hristos și ca pe niște moștenitori ai împărăției, supunându-se fiecăruia, dar mai ales proestoșilor nevoitori celor care au primit poverile grijilor virtuții, pururea socotindu-se pe sine dator de slujirea față de frați cu dragoste și simplitate,

- potrivit cu ceea ce s-a spus: prin dragoste slujiți unul altuia⁷. Nimănui cu nimic nu fiți datori decât numai să vă iubiți unul pe altul⁸.
- Dar şi voi, nevoitorii proestoşi ai obştii, ca unii care v-aţi asumat o mare lucrare, aşa să luptaţi prin smerenie împotriva metodelor meşteşugite ale răutăţii ca nu cumva prin patima mândriei înălţându-vă, ca unii care aveţi putere asupra fraţilor supuşi vouă, să nu vă agonisiţi, în loc de mare câştig, o mare pagubă şi vătămare sufletului. Ci ca nişte părinţi milostivi să slujiţi voi înşivă pentru Dumnezeu dându-vă pe voi obştii pe care o stăpâniţi, purtând grijă întru toate de fraţi trupeşte şi duhovniceşte, sârguindu-vă să daţi fiecăruia ceea ce este de folos sufletului, să vă îngrijiţi ca de nişte fii ai lui Dumnezeu, pentru ca astfel, purtând grijă şi încălzind adunarea frăţească spre câştig duhovnicesc, să luaţi de la Dumnezeu plată cerească.
- Şi păziți rânduiala proestosului și la vedere, precum ar fi să porunciți, să impuneți și să sfătuiți celor mai încercați dintre frați sau să pedepsiți pe cineva sau să mustrați acolo unde trebuie, sau să mângâiați unde este nevoie potrivit cu îndemnul apostolic,9 pentru ca nu cumva, sub pretextul smereniei și blândeții, mănăstirile să fie în confuzie și dezordine din ignoranță, fiindcă nu ați păzit rânduiala slujirii proestoșilor și supușilor. Ci în ascuns să vă socotiți pe voi înșivă după minte ca robi mai nevrednici decât toți frații și, ca niște buni învățători cărora li s-au încredințat fiii Stăpânului, să vă sârguiți cu toată bunăvoința și frica lui Dumnezeu să desăvârșiți pe fiecare frate spre toată fapta bună, bine știind că mare vă va fi vouă plata de la Dumnezeu, care nu se va lua de la voi, pentru o asemenea osteneală.
- Şi aşa cum cei ce învață copiii, care sunt adeseori proprii lor stăpâni, de dragul învățăturii şi starea moravurilor necruțându-i nici de bici, îi învață, arătând multă bunăvoire şi râvnă față de ei, cu nădejdea că vor fi înțelepți şi slăviți în lume, aşa şi nevoitorii proestoși nu cu patima mâniei şi a înaltei păreri de sine îi veți ajuta pe frații prunci și neînvățați, ci cu mila lui Hristos și cu scopul folosului duhovnicesc și cu nădejdea că se vor folosi cei învățați de voi spre Împărăția cerurilor. La un asemenea cuget întoarceți pruncia fraților, dând fiecăruia ceea ce îi este de folos, precum s-a zis mai înainte, fie cu rugămintea, fie cu pedeapsa¹⁰, numai cu râvna lui Dumnezeu și mila lui Hristos să se facă întoarcerea și nu din patima răutății ca unii

Cont. la pag 24

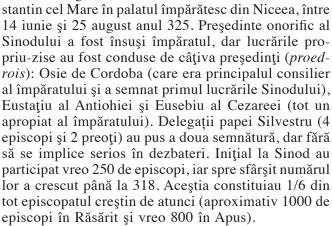
Cum s-au Convocat și s-au Desfășurat Sinoadele Ecumenice

(Articol preluat de pe website-ul teologie.net, autor: Ieromonah Petru Pruteanu)

Pentru a avea o imagine de ansamblu asupra organizării Sinoadelor Ecumenice, voi reda, conform actelor oficiale ale sinoadelor și descrierilor istorice*, unele informații pe care le-am considerat relevante pentru problematica Sinodului Panortodox din Creta și perspectivele recunoașterii/receptării lui. De exemplu:

Sinodul I Ecumenic

A fost organizat de Con-

Sinodul II Ecumenic

A fost organizat la Constantinopol de către Teodosie I cel Mare în perioada mai-iulie 381. Împăratul nici nu l-a anunţat pe papa Damasius despre organizarea Sinodului şi, prin urmare, la şedinţe au participat doar 150 de episcopi din Răsărit. Lucrările au fost prezidate de Meletie al Antiohiei (care a murit chiar în timpul Sinodului), apoi de Grigore din Nazianz (care a fost nevoit să se retragă după câteva zile), fiind încheiate de Nectarie al Constantinopolului. Deşi episcopii apuseni n-au participat la Sinod, acesta a fost întotdeauna recunoscut şi acceptat de Biserica Romei.

Sinodul III Ecumenic

Sinodul de la Efes, ţinut în iunie-septembrie 431, a fost convocat de împăratul Teodosie cel Mic pentru Praznicul Cincizecimii. Au mai trecut însă alte 16 zile până când Chiril al Alexandriei a deschis lucrările Sinodului (pe 22 iunie), fără să-i aştepte pe cei absenţi. Cei 3 delegaţi ai papei Celestin au ajuns abia la a doua sesiune, pe 10 iulie, iar Ioan al Antiohiei cu alţi 33 de episcopi sirieni, ajunşi la Efes pe 26 iunie, n-au participat la Sinodul prezidat de Chiril, ci au organi-

zat un sinod alternativ, la care s-au alăturat şi alţi 9 episcopi care-l susţineau pe Nestorie. În cele din urmă, după ce a poruncit înlăturarea lui Chiril de la Sinod şi arestarea lui Nestorie, împăratul a aprobat hotărârile Sinodului de la Efes. Condamnarea lui Nestorie a fost semnată de aproape 200 de episcopi, dar la ultimele şedinţe au participat un număr mai mic.

Interesant că, în lipsa episcopilor antiohieni, Sinodul de la Efes a conferit autocefalie Bisericii din Cipru, care până atunci depindea de Antiohia.

Sinodul IV Ecumenic

Acesta s-a ținut la Calcedon (astăzi parte a Istanbulului asiatic), fiind convocat de împăratul Marcian la Niceea, dar înainte de deschidere a fost transferat mai aproape de Constantinopol, pentru a fi controlat de împărat. Lucrările s-au desfășurat pe durata a 17 ședințe, între 8 și 31 octombrie 451. Primele două ședințe au fost conduse de generalul (magister militum) Anatolie, de prefectul Orientului Paladie și de prefectul Constantinopolului (praefectus urbis) Tațian. Următoarele două ședințe au fost conduse de episcopul Pascasin de Lilibeo, delegat al papei Leon cel Mare, împreună cu episcopul Lucențiu. Patriarhul Anatolie al Constantinopolului s-a implicat mai serios abia începând cu ședința a cincea, la presiunile împăratului, care dorea cât mai repede aprobarea unui horos dogmatic în spiritul mărturisirii papei Leon.

Numărul maxim de participanţi la unele şedinţe a fost de 630 de episcopi, deşi horosul dogmatic a fost semnat doar de 454 de episcopi. Aceasta s-a întâmplat la şedinţa a 6-a din 25 octombrie, prezidată de împăratul Marcian însuşi, care s-a adresat sinodalilor în latină şi în greacă, prezentându-se ca "noul Constantin", iar pe soția sa Pulheria ca "noua Elenă".

Deosebit de interesante sunt hotărârile de la şedințele a 8-a (în traducerea latină a 7-a) și de la ultima, a 17-a (în unele traduceri latine a 16-a, iar în altele inexistentă).

Încă la al III-lea Sinod Ecumenic (când Antiohiei i s-a luat Ciprul), patriarhul Juvenalie al Ierusalimului pretindea, pe lângă Palestina să mai aibă Arabia şi Fenicia. Dar în urma unei înţelegeri cu patriarhul Maxim al Antiohiei, Arabia (inclusiv Qatarul de astăzi) şi Fenicia au rămas în jurisdicţia Antiohiei, lucru care a fost confirmat la a 8-a şedinţă a Sinodului IV Ecumenic.

Un pic mai complicată este istoria ultimei şedinţe, la care s-a dat Canonul 28, ca extensie a Canonului 3 de la Sinodul II Ecumenic. Acestea confereau scaunului de Constantinopol drepturi asemănătoare cu cele ale Romei Vechi, în baza noilor condiții politice. Iată ce spune textul:

"Urmând întru totul hotărârilor Sfinților Părinți și cunoscând canonul abia citit al celor 150 de Dumnezeu preaiubitori episcopi, care s-au întrunit în împărătescul Constantinopol, în noua Romă, sub marele Teodosie, fostul împărat de pioasă amintire, aceleași le hotărâm și le statornicim și noi, despre privilegiile preasfintei Biserici a aceluiași Constantinopol, a noii Rome, de vreme ce și scaunului Romei vechi Părinții după dreptate i-au conferit întâietatea pentru că cetatea aceea era cetate împărătească. Și cei 150 episcopi preaiubitori de Dumnezeu, îndemnați de același țel, au dăruit privilegii egale Preasfântului scaun al Romei noi, socotind a fi cu dreptate ca cetatea care s-a onorat cu tronul împărătesc și cu senatul, și care a dobândit privilegii egale cu ale vechii Rome împărătești; întocmai ca și aceea să se facă de mare și în lucrurile cele bisericești, fiind a doua după aceea. De asemenea [s-a hotărât] ca mitropoliții diecezei Pontului, a Asiei și a Traciei, precum și episcopii din ținuturile barbare ale diecezelor numite mai înainte, să se hirotonească de către pomenitul preasfânt scaun al Preasfintei Biserici din Constantinopol; și fiecare mitropolit al diecezelor pomenite, împreună cu episcopii din mitropolie, hirotonind pe episcopii din mitropolie după cum se rânduiește prin dumnezeieștile canoane; iar mitropoliții pomenitelor dieceze să fie hirotoniți, după cum s-a spus, de către arhiepiscopul Constantinopolului, după ce potrivit obiceiului s-au făcut alegeri unanime și i s-au adus lui la cunoștință".

Episcopul Lucenţiu, era convins că sinodalii urzeau această hotărâre (în special trecerea celor trei provincii sub Constantinopol) la presiunile împăratului. De aceea, delegatul papal a ieşit de la şedinţă, iar Roma niciodată n-a recunoscut Canonul 28 de la Calcedon.

În mod evident, condițiile politice actuale fac Canonul 28 nevalabil (întrucât Constantinopolul nu mai este capitală a Imperiului creştin, Pontul şi Asia sunt ocupate de musulmani, iar Tracia este împărțită între Bisericile Greciei şi Bulgariei). Însă Patriarhia Constantinopolului (așa cum face şi Vaticanul), neglijează legătura dintre "primatul onorific" şi condițiile politice care i-au conferit întâietatea, iar "ținuturile

barbare" le extinde nu doar la Pont, Asia şi Tracia, ci la toată diaspora care locuiește în afara teritoriului Bisericilor Autocefale.

Apropo, la aceeași ședință a 18-a (a 17-a), delegații latini au citat Canonul 6 al Sinodului I Ecumenic cu adaosul: "ecclesia Romana semper habuit primatum". Constantin Notarul însă a citat originalul grecesc din care lipsește prevederea unui primat permanent al Romei.

Sinodul V Ecumenic

Acesta a fost convocat de împăratul Iustinian cel Mare la Constantinopol, dar el însuşi n-a participat la nici o ședință, iar delegații săi, de fiecare dată, cereau permisiunea episcopilor de a asista, pentru a sublinia neimplicarea curții imperiale în trebuirile bisericești, deși aceasta era evidentă și a marcat întreg parcursul Sinodului și al vieții bisericești din acea perioadă. Lucrările s-au extins în 8 ședințe, între 5 mai și 2 iunie 553.

Au participat 153 de episcopi dintre care: 83 din partea Patriarhiei Constantinopolului, 10 din partea Alexandriei, 39 din partea Antiohiei, 5 din partea Ierusalimului, 9 din partea Illyricului (dependent de Roma) și 7 din Africa de Vest (dependentă tot de Roma). Papa Vigiliu, deși se afla la Constantinopol și a fost de nenumărate ori invitat să participe, a refuzat categoric acest lucru. Pe lângă ezitarea de a condamna "cele trei capitole", papa insista să fie chemați și alți episcopi din Italia, pentru o mai mare reprezentare a Bisericii Apusene. Curtea imperială a refuzat această cerere a papei, amintindu-i că și la celelalte Sinoade Ecumenice delegații din Apus erau în minoritate, iar o eventuală reprezentare egală a episcopatului ar însemna nu un număr egal de episcopi din Răsărit și Apus, ci un număr egal de episcopi din toate cele 5 patriarhii (pentarhia).

La şedinţa a 7-a (din 26 mai) papa a transmis Sinodului, prin ipodiaconul său Servusdei, o scrisoare ("Constitutium I") ca variantă de compromis pentru "cele trei capitole", dar sinodalii au respins-o. La ultima şedinţă din 2 iunie hotărârea dogmatică a fost semnată de 152 de episcopi, la care s-au alăturat mai târziu alţi 16 episcopi. De asemenea s-au formulat 14 anatematisme, care în mare parte repetau "mărturisirea de credinţă" a împăratului Iustinian (din 551). Papa Vigiliu a semnat actele Sinodului abia pe 23 februarie 554, după care i s-a permis să meargă la Roma. Pe drum, la Siracuza, a murit în data de 7 iunie 555.

Este interesant că ședințele Sinodului n-au fost conduse de un singur ierarh, ci de un prezidium alcătuit din: Eutihie al Constantinopolului, Apolinarie al Alexandriei, Domnin de Theopolis din partea patriarhului Antiohiei și, pe rând, episcopii Ștefan, Gheorghe și Damian din partea patriarhului Eustochie al Ierusalimului.

Sinodul VI Ecumenic

A fost convocat de împăratul Constantin al IV-lea în Constantinopol. Conciliul a avut 18 ședințe, în perio-

ada 7 noiembrie 680 – 16 septembrie 681 (cu o pauză între 26 aprilie și 9 august), desfășurându-se în sala cu turle a palatului imperial. Împăratul însuși a prezidat 12 ședințe (primele 11 și ultima), iar celelalte 6 au fost conduse de doi patricii și doi consuli imperiali: Constantin, Anastasie, Polieuct și Petru.

Papa Agaton a fost reprezentat de doi preoţi şi un diacon. În rest, la Sinod au participat de la 43 de episcopi (la prima şedinţă până la 163 (la ultima). Din cauza ocupaţiilor arabe care tocmai începuse, eparhiile din Orient au fost reprezentate foarte puţin. Lucrările Sinodului îi menţionează doar pe Macarie al Antiohiei şi sfetnicul său monahul Ştefan, care au fost anatemizaţi ca monoteliţi, iar din tabăra ortodoxă pe ieromonahul Gheorghe, secretarul locţiitorului patriarhului Ierusalimului. Din partea Alexandriei, care era ocupată de arabi, dar şi fidelă în cea mai mare parte monofizismului şi monotelismului, se pare că nu a participat nimeni.

Deși Sinodul a durat mai mult decât celelalte Sinoade Ecumenice, acesta nu a emis nici un canon. De aceea, peste 10 ani de la Sinodul VI Ecumenic, împăratul Iustinian al II-lea a convocat un nou Sinod, în aceeași sală cu turle a palatului, la care au participat 227 de episcopi în frunte cu patriarhii Pavel al III-lea al Constantinopolului, Petru I al Alexandriei, Gheorghe al II-lea al Antiohiei și Anastasie al II-lea al Ierusalimului. Ca delegați ai papei Sergiu al II-lea au participat 2 ierarhi tot din Răsărit. Acest Sinod a fost numit Trulan sau Quini-Sext (pentru că a dat 102 canoane disciplinare, completând Sinoadele V și VI Ecumenice) și a durat exact un an (1 septembrie 691-31 august 692). În scrierile bisericești ulterioare, atât în Răsărit, cât și în Apus, canoanele acestui Sinod disciplinar sunt numite "ale Sinodului VI Ecumenic". Întrucât 3 din cele 102 Canoane condamnă anumite practici apusene (13 – celibatul, 55 – postul de sâmbătă, 73 – reprezentarea crucii pe podea), mai multi papi și teologi apuseni au contestat autoritatea ecumenică a Sinodului Trulan și legătura lui cu Sinodul VI Ecumenic.

Sinodul VII Ecumenic

Acest Sinod iconodul a fost convocat de împărăteasa Irina şi s-a desfăşurat în perioada 24 septembrie – 23 octombrie ale anului 787. Primele 7 şedinţe au avut loc în Biserica Sf. Sofia din Niceea (24 septembrie – 13 octombrie), iar şedinţa finală din 23 octombrie a avut loc în Palatul Magnavru din Constantinopol, devenit mai târziu Universitatea capitalei.

Istoria organizării acestui Sinod este deosebit de interesantă. Patriarhul Tarasie al Constantinopolui (hirotonit pe 25 decembrie 784) şi împărăteasa Irina se adresează în august 785 papei Adrian I pentru alinvita la un Sinod care să condamne iconoclasmul. Papa răspunde abia pe 27 octombrie 785, fiind de acord cu organizarea Sinodului, dacă Constantinopolul va respecta următoarele patru condiții: 1) anatemizarea oficială a Sinodului iconoclast din 754 în prezenta

delegaţilor papali; 2) garanţii scrise din partea împărătesei, a patriarhului şi a Senatului pentru libertatea şi securitatea delegaţilor papali (un preot şi un abate, ambii cu numele Petru), chiar dacă aceştia nu vor fi de acord cu hotărârile Sinodului; 3) retrocedarea eparhiilor din Sudul Italiei către Biserica Romei (acestea fiind date de Leon al III-lea Isaurul patriarhului Constantinopolului); şi 4) renunţarea patriarhului de Constantinopol la titlul de "ecumenic".

Sinodul a fost convocat pentru 7 august 786, dar în urma protestului iconoclast din ajun, organizarea sinodului nu a fost posibilă. În urma unor trucuri politico-militare, împărăteasa reuşeşte să organizeze Sinodul la Niceea, în deplină siguranță. Numărul participanților a variat de la o şedință la alta: la prima au participat 257 de episcopi şi delegați (în afară de egumeni şi monahi), la şedința a patra au participat 458 de persoane dintre care 330 erau episcopi, la a şaptea şedință au participat 339 de episcopi, iar documentul final a fost semnat de 308 episcopi, care au reuşit să vină la Constantinopol pe 23 octombrie.

Deosebit de important este faptul că, din cauza ocupației arabe, cele trei patriarhii orientale (Alexandria, Antiohia și Ierusalimul) au fost reprezentate doar de doi monahi: Ioan, fostul singhel (secretar) al Patriarhiei Antiohiei și Toma, egumenul Mănăstirii Sf. Arsenie din Egipt (ajuns mai târziu mitropolit al Tesalonicului). Aceștia au venit la Sinod cu o scrisoare din partea "arhiereilor, preoților și monahilor din Răsărit", pe care au citit-o la a 3-a ședință. Amintind de situația dificilă în care se află creștinii subjugați de arabi, autorii scrisorii îndeamnă sinodalii să nu ia în seamă lipsa patriarhilor și episcopilor din Răsărit, mai ales dacă la Sinod vor participa delegații papali. Drept precedent este invocat Sinodul VI Ecumenic, la care de asemenea episcopii orientali au fost într-un număr foarte mic.

Nici episcopii greci din Balcani n-au putut participa la Sinod, din cauza invaziilor repetate ale slavilor, care încă nu erau creştinați. Prin urmare, cei mai mulți episcopi au fost din Constantinopol, Asia Mică și Sudul Italiei, unde se refugiaseră foarte mulți monahi iconoduli.

Deşi delegaţii papali au semnat hotărârile Sinodului VII Ecumenic, regele Carol cel Mare se arăta nemulţumit de inferioritatea Apusului faţă de Răsărit şi a negat caracterul ecumenic al Sinodului, numindu-l, un sinod local al grecilor". Documentul său iconoclast *Libri Carolini* a fost aprobat la Sinodul din Frankfurt (anul 794), în prezenţa delegaţilor papei Adrian, care se temea de furia francilor, apoi la Sinodul din Paris (anul 825), într-o perioadă când şi în Răsărit se restabilise iconoclasmul. La sinodul constantinopolitan din 869-870, care nedrept l-a condamnat pe patriarhul Fotie, delegaţii papali au reafirmat cinstirea icoanelor, dar întrucât acest sinod a fost anulat în 879, când a fost reabilitat Fotie şi a fost condamnată erezia Filioque,

Cont. la pag 24

Summer Camps — Taberele de Vara 2016

Camp Vatra for Seniors - Tabara de la Vatra pentru Seniori. Coordonator: Fr Dan Hoarste

Camp Vatra for Juniors - Tabara de la Vatra pentru Juniori. Coordonator: Psa Mary Ellen Rosco

St Mary Parish Camp - Tabara Parohiala Sfanta Maria, Portland, Oregon - Coordonator: Pr. Gabriel Agoston

RUGAŢI-VĂ ŞI LUCRAŢI PENTRU UNITATE ORTODOXĂ IN AMERICA DE NORD

SOLIA JULY/AUGUST 2016

St Andrew Regional Camp, Washington, DC - Tabara Regionala Three Hierarchs Parish Camp - Tabara Parohiala Sfinde Vara Sf Andrei din zona Washington, DC. Coordonator: tii Trei Ierarhi, Seattle, Washington. Coordonator: Fr Fr Cosmin Antonescu

Ioan Catana

St Anthony Summer Camp - Tabara de Vara Sf Antonie cel Mare, Toronto, Ontario, Canada. Coordonator: Fr Stefan Morariu

St John Parish Camp -Tabara de Vara Sf Ioan, Kitchener, Ontario, Canada. Coordonator: Fr Ionut Maerean

Slujba Înmormântării: Istorie și Actualitate

de Ieromonah Petru Pruteanu

Din păcate, în toată liturgica românească nu există nici un studiu istoric despre Slujba Înmormântării. În afară de câteva descrieri şi speculații liturgice (anistorice) sumare, toate celelalte studii şi articole româneşti despre înmormântare se opresc la "tradiții şi obiceiuri".

Manualul de Liturgică Specială a părintelui prof. Ene Braniște (apărut în 1980), la cinci slujbe importante ale Bisericii – Cununia, Maslul, Agheasma, Tunderea Monahală și Înmormântarea – nu oferă nici un fel de referințe istorice privind evoluția slujbelor și sensul lor primar. După cum se

știe, majoritatea profesorilor de liturgică din România nu fac altceva decât să plagieze (cu prescurtări) cursul părintelui Ene Braniște, fără a se osteni să completeze golurile rămase.

Între timp, inclusiv prin contribuiţie personală directă, primele trei slujbe (Cununia, Maslul şi Agheasma) au fost abordate şi din punct de vedere istoric, aşa încât teologul român de astăzi poate să-şi facă o părere mai clară despre evoluţia acestor slujbe şi felul în care ele erau săvârşite şi înţelese în trecutul Bisericii.

Acum a venit rândul Slujbei Înmormântării. Ca prim studiu istoric în limba română oferim traducerea unui referat al protopresviterului grec Themistoclis Christodoulou, intitulat "Slujba Înmormântării în tradiția manuscrisă a Evhologhiului bizantin". Acest referat este o sinteză a tezei de doctorat pe care teologul grec a susținut-o la Roma în 1996, cu titlul "L'officio funebre nei manoscritti greci dei secoli X-XII". Bineînețeles, ar fi bine să existe o traducere a întregii lucrări, ca să vedem cum a evoluat fiecare element liturgic în parte de la un manuscris la altul. Pentru început însă, cred că și această prezentare generală va fi utilă și edificatoare.

Considerații pastoral-misionare. Răspunsuri la unele întrebări

Dacă nu vom reţine informaţiile liturgice despre manuscrise, codici şi imnografie, cel puţin să ştim că în trecut slujba înmormântării era legată de Liturghie. În viziunea autorului studiului, desprinderea slujbei înmormântării de Liturghie a fost cauzată de necesitatea postului pre-euharistic (cf. Canonul 41 de la Cartagina,

419), dar mai ales de mulțimea deceselor. Dar, după părerea mea, problema nu este atât în numărul mare de înmormântări, ci în faptul că acestea (ca și toate celelalte Taine) au fost coborâte de la înțelesul eclesial-euharistic la cel particular (familiar). Degradarea vieții duhovnicești a mirenilor a determinat Biserica să mențină înmormântarea legată de Liturghie doar în cazul clericilor, monahilor și a mirenilor mai credincioși. Acum, când foarte mulți dintre "ortodocșii" noștri n-au nici o legătură cu Biserica și uneori mor în păcate grave, nici nu se pune întrebarea dacă să le facem Liturghie la înmormântare (mai ales că nici rudele răposatului nu se avântă la împărtășire în acea zi), ci dacă să-i îngropăm cu preot sau nu.

Eu cred că noi trebuie să medităm serios la sensul unor slujbe pe care le facem cu prea multă uşurință, doar de dragul de a nu supăra pe cineva dintre oameni. Ce zice Dumnezeu despre asta nu ne pasă, ci plini de tupeu şi obrăznicie (numită de noi "nădejde"), Îi poruncim să dezlege şi să primească în rai oameni care niciodată n-au căutat să ajungă acolo. Cum poţi, de exemplu, să-i cânţi "Cu sfinţii odihneşte, Hristoase, sufletul adormitului robului Tău..." unui om care toată viaţa a înjurat de sfinţi şi în viaţa lui n-a căutat niciodată să le urmeze exemplul? Cum putem cânta "Veşnica pomenire!" unui om care n-a făcut nimic vrednic de pomenire?

Slujba înmormântării niciodată n-a fost percepută de Biserică ca o slujbă de iertare sau dezlegare a păcatelor celui adormit. Vechile Molitfelnice nu aveau nici o rugăciune de dezlegare, iar singurul text în care se cerea iertarea păcatelor celor adormiți (din șirul celor 7 rugăciuni din Codexul Barberini 336 gr.) este doar rugăciunea "Dumnezeul duhurilor și a tot trupul...". În restul se cerea doar "odihnă" şi "sălăşluirea cu sfinții" "în sânul lui Avraam" și "în locașurile drepților". Toate acestea ne duc mai degrabă cu gândul la o slujbă de canonizare a celui adormit, dublată de o cateheză despre moarte adresată celor încă vii, și nu despre încercarea de a face în locul mortului ceea ce el n-a reușit sau poate nici n-a vrut să facă în timpul vieții. Nimeni nu poate fi trimis cu forța în rai, iar "după moarte pocăință nu există". Mai mult decât atât, Biserica pomenește și înmormântează doar pe "cei ce au adormit în nădejdea învierii și a vieții veșnice", iar, din păcate, nu toți cei botezați cred și se pregătesc pentru înviere.

Bineînțeles, nu este al nostru să evaluăm starea duhovnicească a unui om și preotul nu poate refuza înmormântarea cuiva în baza unor evaluări subjective. mai ales atunci când e vorba de o moarte subită. Dar dacă știm că răposatul era indiferent față de credință și Biserică, nu se spovedea și nu se împărtășea cu anii sau trăia în păcate grave, pe ce temei să-l înmormântăm în biserică cu preot și slujbă? Sunt înmormântați așa doar cei care în timpul vieții au iubit biserica, slujbele și aveau o legătură cu preotul, dar nu orice om (creștin doar cu numele), care niciodată nu și-a luat în serios botezul. Noi nu ştim cum îi va primi Dumnezeu, şi nu ne substituim Judecății Lui. Dar Biserica, având mărturia clară a necredinței cuiva, nu-l poate canoniza (adică propune ca model de viață creștină) prin slujba înmormântării. Nu putem cânta "Veșnica pomenire" curvarilor, betivilor, tâlharilor sau ateilor (fie și nedeclarați). Ce învață din asta curvarii și bețivii care sunt în viață? Îi va îndemna oare această "atitudine plină de dragoste și compasiune" la pocăință?

De multe ori preoții se gândesc că un eventual refuz al înmormântării ar provoca o durere și mai mare familiei îndoliate (și astfel acceptă să îngroape chiar și pe sinucigași). Dar de ce familia nu s-a preocupat să cheme preotul la casa celui care se afla în gura morții? De ce se preocupă de împărțirea averilor, de sicrie și pietre de marmură frumoase, dar nu-i interesează ce va fi cu sufletul celui adormit? Durerea lor nu este din cauza că le-a murit o persoană dragă, ci din cauza că ei nu înțeleg nimic din moarte și înviere. Adevărații creștini primesc cu multă pace moartea cuiva și își pun nădejdea în Dumnezeu, iar păgânii cad în deznădejde (I Tes 4:13) și nu știu unde și cât să mai plătească, ca să-și asigure intrarea în rai, fără să trăiască după voia lui Dumnezeu.

La drept vorbind, cei care au transformat Biserica într-o "agenție de servicii religioase" care doar botează, cunună și înmormântează sunt chiar preoții și episcopii. Şi tot ei trebuie să rupă această etichetă rușinoasă și să arate lumii ce este Biserica și cum trebuie să trăim în ea, ca să avem folos din Botez, Cununie și Înmormântare. O Biserică care nu mai excomunică pe

nimeni, ci doar botează, cunună şi înmormântează pe toţi laolaltă, e ca o universitate foarte slabă, în curs de desfiinţare, care primeşte pe toţi candidaţii indiferent de medii şi nu exmatriculează niciodată pe nimeni, pentru a-şi menţine formal existenţa. Oare asta am ajuns?

Cred că demult a venit timpul să vorbim cine poate fi înmormântat şi cine nu, şi chiar să fim uniţi şi consecvenţi în această atitudine, pentru a nu submina adevărul şi disciplina în Biserică.

E timpul să luptăm și cu obiceiurile de înmormântare care ne sufocă. Majoritatea acestora sunt reminiscențe ale păgânismului greco-roman și dacic (care doar parțial au reuşit să fie încreştinate), iar altele sunt expresii ale unei pioșenii și imaginații quasi-eretice referitoare la moarte și starea sufletelor în lumea viitoare. Dacă trecem peste textele liturgice ale înmormântării, pe care oricum nimeni nu le ascultă (căci toți sunt preocupați cu altceva), privind dintr-o parte, înmormântarea seamănă mai degrabă cu o petrecere păgână decât cu o slujbă ortodoxă. Consider că interzicerea unor obiceiuri (bocitoarele năimite, găina peste groapă, podurile/punțile puse pe la răscruci de drumuri, plata vămilor, anumite pomeni etc.) ar fi mai simplă dacă am uni slujba înmormântării cu Liturghia și deplasarea accentului de pe ceea ce facem noi pentru mort, pe ceea ce face Hristos prin Jertfa Sa (dacă și răposatul a crezut și s-a împărtășit în timpul vieții din roadele Jertfei Sale). În plus, oamenii trebuie să înțeleagă că singura formă de comuniune cu cei adormiți este euharistia și rugăciunea, iar cei care sunt gata să dea orice pomeni numai să nu se roage, își amăgesc constiința cu "simțul datoriei împlinite", dar nu după criteriile Bisericii, ci după cele ale lumii. În general, la înmormântări, autoritatea supremă într-o comunitate nu este Biserica și preotul, ci babele și tradiția locului.

Cred că mai ales la sate, dar şi la bisericile din cimitirele urbane, este posibil de a sluji Liturghia în ziua înmormântării, pentru a aduce jertfa euharistică de sufletul celui adormit şi pentru a se împărtăşi rudele celor adormiţi. În acest caz slujba nu trebuie lungită foarte mult, iar dacă sunt mai mulţi răposaţi în aceeaşi zi, Liturghia şi Prohodul se vor săvârşi pentru toţi odată.

Astfel, în loc de bocete şi poveşti despre călătoriile sufletului pe nu ştiu unde, vom putea explica şi trăi cuvintele Mântuitorului Hristos (Ioan 6:53-57):

"Adevărat, adevărat zic vouă, dacă nu veţi mânca trupul Fiului Omului şi nu veţi bea sângele Lui, nu veţi avea viaţă în voi. Cel ce mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu are viaţă veşnică, şi Eu îl voi învia în ziua cea de apoi. Trupul este adevărată mâncare şi sângele Meu, adevărată băutură. Cel ce mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu rămâne întru Mine şi Eu întru el. Precum M-a trimis pe Mine Tatăl cel viu şi Eu viez pentru Tatăl, şi cel ce Mă mănâncă pe Mine va trăi prin Mine".

Iar în legătură cu milostenia și masa de pomenire făcute pentru cei adormiți, vom pune în față cuvintele Mântuitorului (Luca 14:12-14):

"Când faci prânz sau cină, nu chema pe prietenii tăi, nici pe frații tăi, nici pe rudele tale, nici vecinii bogați, ca nu cumva să te cheme și ei, la rândul lor, pe tine, și să-ți fie ca răsplată. Ci, când faci un ospăț, cheamă pe săraci, pe neputincioși, pe șchiopi, pe orbi, și fericit vei fi că nu pot să-ți răsplătească. Căci ți se va răsplăti la învierea drepților."

Prin urmare, milostenia şi pomenile care se dau pentru cei adormiţi nu trebuie oferite rudelor şi prietenilor, ci oamenilor străini şi cu adevărat nevoiaşi, şi nu în văzul şi auzul tuturor, ci înainte sau după înmormântare, aşa încât să nu fie văzut de nimeni (cf. Matei 6:2-4).

Cum s-au Convocat ...

Cont. de la pag 19

latinii au considerat hotărârile Sinodului de la Niceea din 787 drept relative și opționale.

Interesant că în 1448, la Sinodul de la Ferrara-Florența, apusenii au prezentat grecilor un pergament cu traducerea latină a documentelor Sinodului VII Ecumenic, făcută chipurile de Anastasie Bibliotecarul (mort în 878, cu un an înainte de sinodul fotian), care menționa Crezul citit la şedința a 7-a (13 octombrie) a Sinodului VII Ecumenic cu adaosul Filioque. Însă delegatul grec Gheorghe Ghemistos Plethon, a demascat falsitatea acestui pergament, menționând că dacă acesta ar fi fost veridic, era neapărat să fie citat de Toma d'Aquino (sec. XIII) și alți teologi apuseni.

Din cele menționate mai sus concluzionăm că:

- 1) Tensiunile, pretențiile și neînțelegerile dintre Bisericile Locale creșteau de la un Sinod la altul;
- 2) Situaţia Sinodului din Creta (2016) e mult mai bună decât a oricărui Sinod Ecumenic din cele VII (re) cunoscute până acum. Dar nu ştiu dacă această constatare evidentă poate servi drept speranţă reală pentru sinodalitatea şi unitatea Bisericii din zilele noastre.
- 3) Pomenirile "Sfinţilor Părinţi" de la Sinoadele Ecumenice (aşa cum le avem în sinaxar) sunt o figură de stil care a fost luată prea în serios. Din formulele de adresare pe care le-am observat la Sinodul din Creta am înţeles că şi sinodalii de acum se văd gata canonizaţi şi intraţi în istorie pentru simplul motiv că au asistat/participat.

*Sursă bibliografică principală: "Enciclopedia Ortodoxă Rusă (Православная Энциклопедия)", vol. 9, pp. 556-660.

Sf. Macarie Egipteanul ...

Cont. de la pag 16

care voiți să vă răzbunați, pentru ca, desăvârșită arătând osteneala voastră pe care ați primit-o de la Dumnezeu, să fiți moștenitori ai Împărăției cerurilor.

• Căci așa este cu adevărat viața îngerească pe pământ, când veți fi desăvârșiți într-un asemenea cuget, atât proestoșii, cât și cei supuși lor, când toți frații cu toată bucuria supunându-se unii altora se vor socoti domni unii altora și se vor sârgui să arate cinste unii altora¹¹. Frații sunt datori să se poarte unii cu alții cu simplitate și curăție și unime de cuget și pace și în curăția inimii cu toată smerenia. Nimeni înălțându-se pe sine asupra altuia să nu se socotească mai mare sau mai bun, chiar dacă ar fi asa, ci dimpotrivă să se socotească pe sine inferior tuturor oamenilor ca ucenic al lui Hristos, precum a zis Însuși Domnul: Cel ce se înalță pe sine se va smeri si cel ce se smereste pe sine se va înălt a^{12} . Și iarăși: Cel ce voiește să fie cel dintâi să fie cel din urmă dintre toți și slujitorul tuturor¹³ precum și: Fiul omului nu a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea sufletul răscumpărare pentru mulți¹⁴. Și apostolul: Căci nu ne propovăduim pe noi însine, ci pe Hristos Iisus, Domnul, iar noi însine suntem slugile voastre pentru Iisus¹⁵.

[Sf. Macarie Egipteanul, Marea epistolă, 6, traducere de Laura Enache după A. Dunaev, V. Desprez (eds.) Sancti Patris Nostri Macarii Aegyptii (Symeonis Mesopotamitae), Sermones ascetici et epistulae, Collectio I, Sf. Munte Athos, Moscova, 2015, pp. 242-244]

```
1 Cf. I Cor. 9, 24.
```

² Cf. Lc. 14, 26.

³ *Cf.* Mc. 9, 35; 10, 43-44

⁴ *Cf.* Ef. 6, 6-7.

⁵ *Cf.* Mt. 7, 14.

⁶ *Cf.* Mt. 11, 30.

⁷ Gal. 5, 13.

⁸ Rom. 13, 8.

⁹ II Tim. 4, 2.

¹⁰ Cf. II Tim. 4, 2.

¹¹ Rom. 12, 10.

¹² Lc. 14, 11; 18, 14.

¹³ Mc. 9, 35; 10, 43; Mt. 20, 27.

¹⁴ Mc. 10, 45.

¹⁵ II Cor. 4, 5.